

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M. O.**, bytom T.T., zastúpenej advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom v T., Nám. SNP č. 3, proti odporcom **1) I. R.**, bytom R., **2) P. R.**, bytom R., obaja zastúpení Mgr. Branislavom Jurgom, advokátom, so sídlom v Piešťanoch, Sad A. Kmeť'a č. 24, **o zaplatenie 197.97X.93 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde T., pod sp. zn. 17 C 153/2008, na dovolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v T. z 11. marca 2014, sp. zn. 9 Co 171/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcom 1) a 2) trovy dovolacieho konania vo výške 1.111,12 Eur k rukám ich právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd T. rozsudkom z 24. marca 2011 č. k. 17 C 153/2008 – 774 zamietol návrh navrhovateľky a uložil jej povinnosť zaplatiť odporcom náhradu trov konania vo výške 16.316,14 Eur. Pôvodným návrhom z 8. októbra 2008 sa navrhovateľka domáhala, aby jej odporcovia 1) a 2) spoločne a nerozdielne zaplatili 7.475.418,- Sk titulom náhrady škody, ktorá mala vzniknúť vynaložením finančných prostriedkov na polyfunkčnú budovu vybudovanú podľa Zmluvy o združení uzavretej 27. januára a 28. januára 1999 medzi zmluvnými stranami G. O., I. S. a I. R.. Následne návrhom doručeným súdu 2. novembra 2010 navrhovateľka požiadala o zmenu návrhu, ktorou sa domáhala, aby odporcovia 1) a 2) jej spoločne a nerozdielne zaplatili sumu vo výške 197.97X.93 Eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie mali odporcovia získať tým, že sa nestala vlastníčkou nehnuteľností v rozsahu X.724/10, tak ako bolo dohodnuté v Zmluve o združení a to v rozsahu 135.630,35 Eur a z úžitkov z bezdôvodného obohatenia, t. j.

z podielu na nájomnom, ktoré odporcovia získali za prenájom polyfunkčnej budovy za obdobie od 9. októbra 2006 do 9. októbra 2010 vo výške 62.34X.58 Eur. Odporcovia na pojednávaní 11. novembra 2010 namietali premlčanie všetkých navrhovateľkou uplatnených nárokov jednak pôvodným návrhom, ako aj v zmenenom návrhu. Súd prvého stupňa poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu T. z 28. októbra 2003 č. k. 12 C 370/2001 – 477 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v T. z 11. júla 2006, sp. zn. 9 Co 63/2006, ktorý sa stal právoplatný 9. októbra 2006 súd určil, že Zmluva o združení uzavretá 27. Januára 1999, eventuálne 28. Januára 1999 medzi G. O. (navrhovateľkou) a I. S. a I. R. je neplatná a zároveň určil, že dostavaný polyfunkčný dom postavený na parcele číslo X./X. zapísanej na LV číslo X., pre katastrálne územie T. a obec T. patrí do bezpodielového spoluvlastníctva P. R. a I. R. (odporcov). V konaní vedenom na Okresnom súde T. sp. zn. 12 C 370/2001 v spojení s konaním na krajskom súde v T. sp. zn. 9 Co 63/2006 bolo preukázané, že odporcovia nadobudli nehnuteľnosť originálnym spôsobom – jej výstavbou. Súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania nemal preukázané, že by zo strany odporcov došlo k bezdôvodnému obohateniu nadobudnutím podielu na nehnuteľnosti, ktorý mal pripadnúť navrhovateľke vo veľkosti X.724/10 v hodnote 135.630,35 Eur, ako ani z úžitku, ktorý mal pripadnúť navrhovateľke titulom nájomného za dobu od 9. októbra 2006 do 9. októbra 2010 vo výške 62.34X.58 Eur, lebo navrhovateľka predmetnú nehnuteľnosť nevybudovala a ani neposkytla odporcom prostriedky na jej vybudovanie. Pozemok na ktorom bola predmetná nehnuteľnosť postavená bol predaný Mestom T. odporcom. Nebolo teda preukázané, že spôsobom uvedeným v návrhu odporcovia 1) a 2) sa bezdôvodne obohatili na úkor navrhovateľky a nemohlo teda navrhovateľke vzniknúť ani právo na jeho vydanie. Konštatoval, že na predmetnú nehnuteľnosť bolo vydané právoplatné rozhodnutie Okresným úradom v T. z 30. mája 2003, ktorým bolo povolené užívanie spornej nehnuteľnosti, teda týmto dňom bola nehnuteľnosť ukončená, ktorým dňom začala plynúť trojročná objektívna premlčacia doba navrhovateľke na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením na základe Zmluvy o združení, ktorá uplynula 30. mája 2006. Navrhovateľka nepreukázala, že by odporcovia sa na jej úkor obohatili úmyselne. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v T. rozsudkom z 11. marca 2014 sp. zn. 9 Co 171/2013 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Navrhovateľku zaviazal odporcom 1) a 2) zaplatiť trovy odvolacieho konania vo výške 917,89 Eur. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a obmedzil sa len na konštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia. Poukázal na to, že navrhovateľka návrhom na začatie konania uplatnila voči odporcom náhradu škody. Podaním doručeným súdu prvého stupňa 2. novembra 2010 zmenila žalobný návrh, ktorým žiadala priznať sumu 197.97X.93 Eur titulom bezdôvodného obohatenia. Právna kvalifikácia predmetu konania nie je povinnosťou účastníka konania. Navrhovateľka sa sama rozhodla právne kvalifikovať svoj nárok. Ide o rozdielnu kvalifikáciu, pre jednotlivé nároky vyžaduje zákon splnenie rôznych podmienok medzi pôvodne uplatnenou náhradou škody a zmenenou právnou kvalifikáciou na bezdôvodné obohatenie. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil vznesenú námietku premlčania. Za uplatnený návrh relevantný a zodpovedajúci sume tvrdeného bezdôvodného obohatenia je treba považovať až návrh z 11. novembra 2010, na jeho základe nárok je jednoznačne premlčaný. Na doplnenie odvolania navrhovateľkou neprihliadal z dôvodu, že k jeho doplneniu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania.

Proti rozsudku odvolacie súdu podala včas dovolanie navrhovateľka. Žiadala napadnutý rozsudok Krajského súdu v T. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 237 písm. f/ O.s.p. z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietala, že po prevzatí jej zastúpenia advokátskou kanceláriou, bolo podané doplňujúce písomné vyjadrenie k už podanému odvolaniu, ktoré nerozširovalo rámec už v tom čase daných dovolacích dôvodov, ale malo za cieľ podporiť nosnú líniu dovtedajšej argumentácie navrhovateľky v konaní o podstatné skutočnosti, ktoré doposiaľ neboli v rámci vyjadrení navrhovateľky osobitne zvýraznené, avšak, ktoré vyplynuli už z prvostupňového konania. Predmetom žalobného návrhu v merite veci bolo uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý súd prvého stupňa, rovnako aj odvolací súd vyhodnotil principiálne ako premlčaný v subjektívnej dvojročnej resp. objektívnej trojročnej premlčacej lehote. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by odvolací súd zohľadňoval v rámci svojej rozhodovacej činnosti skutočnosť úmyselného bezdôvodného obohatenia a teda skutočnosť plynutia 10 ročnej premlčacej doby, tak ako to navrhovateľka uvádzala v doplňujúcom vyjadrení. Práve toto doplňujúce vyjadrenie malo poukázať na úmyselné bezdôvodné obohatenie zo strany odporcov. Odvolací súd, napriek písomnej žiadosti navrhovateľky, ktorou žiadala, aby bola upovedomená o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia v zmysle § 214 ods. 3 O.s.p., ju o tomto termíne vôbec neupovedomil. Navrhovateľka zároveň žiadala o odklad vykonateľnosti rozsudkov oboch stupňov.

Odporcovia 1) a 2) žiadali dovolanie navrhovateľky odmietnuť a domáhali sa aj trov dovolacieho konania. Poukázali na to, že navrhovateľka namieta len dĺžku premlčacej doby, ktorú súd mal aplikovať podľa jej názoru, ale neuvádza v dovolaní nič proti skutkovému a právnomu záveru súdu prvého stupňa, s ktorým sa plne stotožnil aj odvolací súd, a to že nárok navrhovateľky neexistuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaní napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie navrhovateľky smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanvej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom. Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2) a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3).

V prejednávanvej veci dovoláním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo

dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania navrhovateľky z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodit' nemožno.

Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 druhej vety O.s.p., ukladajúceho dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal prípustnosť dovolania nielen vo vzťahu k § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Z týchto ustanovení preto prípustnosť dovolania nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zaoberal otázkou, či odvolací súd postupom (ne)odňal dovolateľke možnosť konať pred súdom. Zameral sa na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pričom treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných väd, určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1) odňatie možnosti konať pred súdom, 2) to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3) možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi

konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. odvolaciemu súdu vyčítala, že nezohľadnil a vôbec sa nezaoberal jej doplňujúcim vyjadrením k odvolaniu, z ktorého je zrejmé, že v žiadnom prípade nešlo o doplnenie odvolacích dôvodov a rozsahu po zákonom stanovenej lehote. V doplňujúcom vyjadrení poukazovala na to, že odvolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti nezohľadňoval

skutočnosť úmyselného bezdôvodného obohatenia, skutočnosť plynutia desaťročnej premlčacej doby. Ak by sa súd zaoberal obsahom doplňujúceho vyjadrenia navrhovateľka by mohla aktívnym konaním, využitím svojich procesných práv účinne zvrátiť nepriaznivý potvrdzujúci rozsudok, nakoľko pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení by svoj nárok uplatňovaný v konaní žalovala v rámci dodržania 10 ročnej premlčacej doby.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Dovolací súd k skutočnosti, že sa odvolací súd nezaoberal skutočnosťou úmyselného bezdôvodného obohatenia odporcami na úkor navrhovateľky, poukazuje na to, že súd prvého stupňa vo svojom rozsudku konštatoval, že navrhovateľka nepreukázala, že by odporcovia sa na jej úkor obohatili úmyselne. Odvolací súd vo svojom rozsudku sa plne stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa. Dĺžku premlčacích dôb upravuje zákon. Súd musí v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia posúdiť námietku premlčania komplexne z hľadiska ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka a aj bez námietky účastníka z úradnej povinnosti skúmať aj to, či sa na danú vec vzťahuje trojročná alebo desaťročná objektívna premlčacia doba. Ak by nemal dostatok skutkových zistení pre vyhodnotenie tejto právnej otázky, môže účastníkov vyzvať na preukázanie skutkových tvrdení vzťahujúcich sa k dĺžke objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Je treba prisvedčiť navrhovateľke, že jej doplňujúce vyjadrenie k odvolaniu nemenilo rozsah pôvodného odvolania, išlo ale o nové dôvody. Ak aj odvolací súd neprihliadol na doplňujúce dôvody uvedené vo vyjadrení k odvolaniu, týmto postupom odvolací súd vzhľadom na uvedené vyššie neodňal navrhovateľke právo konať pred súdom, lebo odvolací

súd sa premlčaním v rozsahu zákonného ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka zaoberal z úradnej povinnosti.

Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva.

Podľa § 107 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Táto tzv. subjektívna premlčacia doba je však limitovaná objektívnou premlčacou dobou, a najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je teda stanovená dvojité kombinovaná premlčacia doba, a to:

- subjektívna, ktorá je dvojročná, a
- objektívna trojročná, resp. desaťročná.

Ich začiatok je stanovený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé čo do svojho plynutia, jeho začiatku aj konca. Ak skončí plynutie niektorej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu (ak je vznesená námietka premlčania).

V prvom odseku tohto ustanovenia je upravená tzv. subjektívna premlčacia doba, v odseku druhom premlčacia doba objektívna. Vzájomný vzťah týchto dvoch premlčacích dôb je taký, že ak skončí beh jednej z nich, a je vznesená námietka premlčania, právo sa premlčí a nemožno ho priznať. Premlčanie nevedie k zániku práva, bráni však jeho vymožitelnosti.

Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade.

Dovolaiteľka ďalej odvolaciemu súdu vyčítala, že ju neupovedomil o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, hoci o to požiadala.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (písm. a/), súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (písm. b/), ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania (písm. c/), to vyžaduje dôležitý verejný záujem (písm. d/).

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 3 O.s.p. ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3.

Ustanovenie § 214 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje § 214 ods. 1 O.s.p. rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4) o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 (§ 214 ods. 3 O.s.p.). Ak odvolací súd verejne vyhlási rozsudok bez nariadenia pojednávania, doručí ho prítomným účastníkom hneď po jeho vyhlásení. Neprítomným účastníkom ho odošle najneskôr do troch dní; to neplatí, ak je potrebné vydať uznesenie podľa odseku 5. V takom prípade odvolací súd doručí rozsudok súčasne s uznesením podľa odseku 5 (§ 214 ods. 4 O.s.p.). Ak nemožno v čase verejného vyhlásenia rozsudku možné rozhodnúť o náhrade trov konania, pretože neboli vyčíslené, odvolací súd rozhodne samostatným uznesením. Rovnako postupuje, ak si účastníci konania uplatnia náhradu trov konania v súvislosti s verejným vyhlásením rozsudku (§ 214 ods. 5 O.s.p.).

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p. bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V predmetnej veci, ako vyplýva zo spisu, odvolací súd v záujme zrýchlenia a zefektívnenia konania o opravnom prostriedku rozhodol o odvolaní navrhovateľky bez nariadenia pojednávania. Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku z 11. marca 2014 (č. l. 859 spisu) vyplýva, že v danom prípade odvolací súd 11. marca 2014 vyhlásil rozsudok v predmetnej právnej veci bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p., pretože prejednanie odvolania na pojednávaní nepovažoval za nevyhnutné ani za potrebné, keďže vo veci nevykonával dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. V zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Tento procesný postup bol v danom prípade zachovaný – účastníci konania boli o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku upovedomení spôsobom zodpovedajúcim § 156 ods. 3 O.s.p. (viď Termín verejného vyhlásenia rozsudku založený na č. l. 857, z ktorého je zrejmé, že rozsudok sa vyhlási 11. Marca 2014 o 8,50 hod., Oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia ústneho pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. zo dňa 27. februára 2014 založený v spise na č. l. 858, z ktorého je zrejmé, že predmetné oznámenie bolo vyvesené 27. februára 2014 a zvesené 11. marca 2014).

Právny zástupca navrhovateľky písomným podaním z 18. júna 2013, doručenej odvolaciemu súdu 20. júna 2013, v predmetnej veci požiadal, aby v prípade nenariadenia pojednávania poskytol informáciu o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia v tejto veci (č. l. 856).

Ak odvolací súd rozhoduje o dovolaní bez nariadenia pojednávania, je povinný oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak však účastník konania alebo jeho zástupca požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami a súčasne oznámil adresu

na zasielanie písomností elektronickými prostriedkami, je súd povinný upovedomiť ho (účastníka alebo zástupcu) o mieste a čase verejného vyhlásenia rozhodnutia aj prostredníctvom elektronických prostriedkov.

Z písomného podania uvedeného vyššie je nesporné, že navrhovateľka, resp. jej právny zástupca nepožiadala o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami a ani neoznámil adresu na zasielanie písomností elektronickými prostriedkami. Obsahom podania nie je adresa na zasielanie písomností elektronickými prostriedkami (e-mail). V predtlačí podania, ktoré spracoval právny zástupca navrhovateľky je len uvedené telefónne číslo, faxové číslo a označenie webovej stránky, ktoré kontakty nie sú elektronickými prostriedkami.

Postupom odvolacieho súdu sa preto nepriečil zákonu, preto nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľky konať pred súdom. Nepodstatná je preto jej námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovení § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z vád uvedenou v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní navrhovateľka nemala úspech, nevzniklo jej právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporcovia 1) a 2) boli v dovolacom konaní procesne úspešní. V písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľky si uplatnili trovy konania – právneho zastúpenia – v dovolacom konaní, ktoré vyčíslili vo výške 2.22X.23 Eur za dva úkony právnej služby a to prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom a príprava a podanie vyjadrenia k dovolaniu (1.835,78 Eur za úkony právnej služby, 2x režijný paušál po 8,04 Eur a DPH 20 % vo výške 370,37 Eur zo sumy 1.851,86 Eur).

Dovolací súd s prihliadnutím na vyhl. č. 655/2004 Z. z. (§ 10 ods. 1, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3) priznal náhradu za jeden úkon právnej pomoci a to za prípravu a podanie vyjadrenia. Za úkon právnej pomoci prevzatie a prípravu uplatnený nárok nepriznal z dôvodu, že právny zástupca zastupoval odporcov v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, uplatňovaný nárok v konaní podrobne poznal už z priebehu tohto konania, preto pri poverení zastupovať odporcov 1) a 2) aj v dovolacom konaní odpadol dôvod na prevzatie a prípravu veci. Hodnota sporu je 197.97X.93 Eur, ktorému zodpovedá tarifná odmena 917,89 Eur za jeden úkon právnej služby, výška režijného paušálu 8,04 Eur, spolu 925,93 Eur + 20 % DPH 185,19 Eur (t. j. 1.111,12 Eur).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2015

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová